

[Hanne Reintoft.]

medhjælpere ekstra. Heri er endda ikke regnet arbejdstidsnedsættelsen, der jo i hele den sociale sektor har kostet 4,1 pct. af personaletimerne. Det betyder, at man allerede ved sidste finanslovsindgreb havde 835 heltidsansatte mindre, end hvis standarden skulle have været bevaret. Ud over de 835 havde kommunerne foretaget et par hundrede fyringer, specielt i nogle kommuner, og endelig er der ca. 111 stillinger, der svarer til den nedskårne standard i de institutioner, der er bygget fra juli sidste år til april i år.

Lægger man de tal sammen med de 3.600, vil man se, at vi kommer over de 4.500 fyringer, som BUPL klart har påvist, og her er man altså ganske i strid også med finanslovsindgrebet sidste år og ikke mindst med, hvad der var aftalt i finansudvalget.

Vi har ikke noget som helst imod, at man gennemfører mulighed for dispensation, men vi kan selvfølgelig ikke være hverken tilfredse eller imponerede, når det bare er et lapperi oven på de sædvanlige fejlregninger og et forsøg på at skjule, at man havde ret, da man anførte, at der var fyret mere end 3.600.

Børnene er nu engang det vigtigste, et samfund har, og hele den platte, antisocialistiske propaganda med, at vi vil have statsopdragelse osv., kan selvfølgelig afvises som det vås, den er. Men jeg vil gerne understrege over for hr. Maisted, at vi har den socialistiske holdning til børn, at vi synes, samfundet har et kollektivt og et fælles ansvar for, at vores børn får ordentlige opvækstvilkår og når det højeste mål af åndelig, menneskelig og moralsk udvikling og kan komme til at fungere i samfundet. Vi kan ikke overlade det fuldstændig til tilfældighedernes spil, om man er barn i et velbjerget hjem eller barn i et hjem, hvor der slet ikke er nogen tale om, hvorvidt forældrene skal blive hjemme eller gå ud, men hvor to ufaglærte arbejdere til et par og tyve kroner i timen er pisket nødt til at gå ud, hvis de overhovedet vil have tag over hovedet, så børnene har noget at bo i. Ellers har vi jo også rige erfaringer for, at fremskridtspartiet støtter, at man bare fjerner den slags børn, hvis forældrene ikke kan klare at betale huslejen.

Det er børnene, der er samfundets frem-

tid, de er de kommende årtiers vigtigste produktivkraft, de skal forsørge den nuværende voksgeneration i deres alderdom, og vi kan ikke undre os, hvis ikke de får lyst til at forsørge os særlig godt. Hvor de skal få den sociale og samfundsmæssige bevidsthed fra, så de kan overtage de opgaver, som vi nok skal vide at stille krav om, når de når den alder, er det meget svært at se med den politik, vi fører i disse år, og det er meget svært at se det, når selv et socialdemokrati stiller sig op her og forsvarer den.

Brusvang (CD):

På centrum-demokraternes vegne vil jeg gerne først indledningsvis kommentere de principielle bemærkninger, hr. Tastesen som ordfører for socialdemokratiet fremkom med. Jeg tænker på de bemærkninger fra hr. Tastesen, der var foranlediget af visse antydninger fra venstresocialisterne om, at denne sag, som man nu anså for tabt her i dette ting, sandelig skulle føres videre på andet sted og med andre metoder. Jeg måtte også opfatte denne udtalelse som en antydning af, at nu skulle man gå videre med militante metoder, med udemokratiske og uparlamentariske midler. Heroverfor tog regeringspartiets talsmand på afgørende vis afstand. Det takker jeg ham for, og de betragtninger, han fremførte, er jeg ganske enig i.

Partiet centrum-demokraterne er med i det forlig, der er indgået med regeringen, socialdemokratiet, de radikale og kristeligt folkeparti om, at der skulle spares 87 mill. kr. på dette område, og at det omsat i personantal betød en besparelse af normerede stillinger på 3.600.

Jeg vil meget gerne her sige, at dette forlig har vi tilsluttet os ud fra det samme grundsynspunkt, som fru Hanne Reintoft for nylig fremsatte her, at selvfølgelig skal børnene have en forsvarlig behandling. Men hvem skal afgøre, hvad der er forsvarligt? Efter mit partis opfattelse er det dette folketing, der skal fastsætte disse regler, og det skal vi gøre på grundlag af en indstilling fra en ansvarlig minister på grundlag af de råd, hun får fra de over for hende ansvarlige embedsmænd.

Vi har derfra modtaget en normbrøk, et normaltal for personalet, og vi har fuld tillid til, at når ministeren siger, at dette er